

NAŠ TEDNIK

GLASILO KRŠČANSKE LJUDSKE STRANKE

1. leto

V Celovcu dne 14. septembra 1949

Številka 1

Naš tednik

Zopet nov list, se boste vprašali!

Res nov list, nov po naslovu in nov po vsebini. Tednik bo in tedensko nam bo prinašal novice iz naše domovine in nas vezal med seboj. Tudi vsebinsko bo šel list povsem novo pot.

Dovolj je bilo sovraštva in naprotovanj na vasi, v občini in v deželi.

Prijatelj! Ali si se že kdaj vprašal, iz česa je izviralo to nasprotstvo, ali si sam pri sebi že iskal izhoda iz tega položaja?

Ni li bilo lepše v družini in na vasi, ko je živel človek ob človeku, sosed ob sosedu?

Ni li bilo naravno, ko se je človek veselil tudi sosedove sreče in občutil njegovo nesrečo,

Ni li bilo naravno, ko si našel v sosedu svojega prvega pomočnika?

Ni si li bil bolj srečen in sam s seboj bolj zadovoljen, ko sta se s sosedom vsedla in posvetovala o gospodarskih skrbih, o družinskih zadevah in tudi o svetovnem dogajanju?

Človek je stal ob človeku. Človeka je vezalo duhovno in duševno, gospodarsko in družabno življenje na človeka. Koliko je bilo teh medsebojnih vezi in tako globoko so bile te vezi!

Kaj je sledilo? Razdor, prepir, tožbe, boj, nasilje! Nismo li vsi postali zverji v malem? Nismo li vsi podlegli zunanjim vplivom in tujemu prišepetavanju?

Sovraštvo se je ugnezdilo tam, kjer je nekdanj vladala ljubezen, nasprotstvo tam, kjer smo poznali le vzajemnost. Na tem razdoru so se okoristili drugi, mi pa tako v družinah, kakor na vasi, v občini in deželi smo trpeli.

Prijatelj! Niso li sledila leta najhujšega trpljenja za vse?

Prijatelj! Smo se li česa naučili? Ali smo pa ostali slepi za vse, kar se je dogajalo okoli nas?

Gotovo se ti zdi nekam nenaravno, da ti v času hude volilne borbe, v času, ko ti od vseh strani pridigujejo sovraštvo, govorim in pišem o človeku, o sosedu, o medsebojni ljubezni.

Mogoče v nobenem času ne vidiš tako zelo razdora na vasi, občini, celo v družini kakor ravno sedaj. Mogoče te to lastno opazovanje privede do razmišljanja.

O svobodi ti govorijo, pa komaj čakajo, da bi zavladali.

O demokraciji in enakopravnosti pišejo in pripovedujejo. Poglej okoli sebe, kje in kakšna naj bo demokracija, ko se vsak veseli, da bi tlačil drugega. Kje je enakopravnost, ko vidimo na eni strani ljudi, ki si v potu svojega obraza služijo svoj bori vsakdanji kruhek, na drugi strani pa vidimo, da živijo drugi v izobilju in dostikrat brez dela. Kje in kako naj bi pravica živela ob nasilju?

Tega tudi ti ne odobravaš! Nove poti je treba!

ČLOVEK IŠČE ČLOVEKA! bi lahko zapisali kot geslo našemu listu. Če se je tudi tebi zahotelo po človeku, pojdi z nami! Iskali in šli bomo isto pot. Majhen bo spočetka naš krog, vsak dan pa bo večji, če bomo mi sami v sebi nosili človeka, če bomo sami apostoli medsebojnega razumevanja, če bomo sami apostoli medsebojnega spoštovanja, če bomo znanilci ljubezni.

Na tej svoji poti pa imamo močnega spremljevalca, kateri nam bo kašipot in merilo.

Najvažnejši nauk krščanstva „Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe“ nam bo zvezda vodnica in globoko smo uverjeni, da bomo po tej poti zopet našli od človeka k človeku, od Slovence k Slovincu, od Slovence k Nemcu in tudi od Nemca k Slovincu.

Naša smer in naše dolžnosti

Z velikega zbora zaupnikov naših občin in župnij od Smohorja do Pliberka

Veliko zanimanje za predstoječe volitve 9. oktobra, ki vlada vsepovsod po naših krajih, je dokaz politično zrelega ljudstva. Naši volilci vedo, kolikega pomena so te volitve za veliki razvoj, za narod in državo. Še nedavno so mnogokod premišljevali, ali naj ostanejo pri teh volitvah doma in pustijo politični razvoj vnemar. Danes o volilni abstinenci nikjer pri nas ni več govora. Vse naše ljudstvo se zaveda, da bo 9. oktober odločeval o največjih življenjskih vprašanjih. Dokaz temu je bil veliki zbor zaupnikov, ki so se v torek 13. septembra na povabilo Narodnega sve-

ta koroških Slovencev zbrali na odločilno posvetovanje.

DUHOVNIKI IN LAJIKI, MOZJE IN ZENE SO ODLOČEVALI!

Nad sto predstavnikov našega ljudstva smo našli na tem važnem zborovanju, zastopnike vseh slojev in vseh stanov. Zbrani parlament je resnično predstavljal narod v malem in upravičeno lahko govoril za vse ljudstvo od Smohorja do Pliberka, od Djekš do Bele. Važni, zelo važni so tudi njegovi sklepi, ki bodo klesali kulturni in politični obraz našega ljudstva v bodočih desetletjih.

NAŠA ZGODOVINA NAS OBVEZUJE!

Veliki naši ljudski voditelji so bili od vsega početka duhovniki, začeniši od škofa Slomška pa do župnika in poslanca Starca. Naši očetje so bili odločni katoličani in jim je bila vera najdražja njihova svetinja. Te naše zvestobe ne morejo premakniti nobene nakane, ker je temelj naše ljubezni do materinega našega jezika in domače kulture. Trpljenje našega ljudstva v več kot petletju nacizma nam narekuje naše narodno dostojanstvo. Z jasno kulturno in politično smerjo hočemo spoštovati sveto našo tradicijo in dokazati, da smo vredni velikega časa, v katerem živimo.

Sledeči razgovor, edinstven v naši narodni zgodovini, je dokazal zrelost in velikopoteznost našega človeka. Ni bilo vsakomur takoj možno se znajti v velikih nujnostih, ki jih narekujejo prilike okrog nas. V silnem trenju dolgih let bi se veliki narodi zamogli šele priboriti do take politične jasnosti, kot jo je prikazal zaupniški zbor na svojem posvetovanju. Ostro so sodili zlonamerne poizkuse nekaterih, ki hočejo zasejati razdor med ljudstvom in njegovimi duhovniki, in viharno odobraval poziv si volasega župnika iz Sel, da hočemo ostati zvesti Slomšku in njegovemu nauku o zvestobi katoliški Cerkvi in spoštovanju materine besede. In ko je navzoči naš bivši narodni prvoboritelj Ogris Janko iz Bilčovsa, ki naglašal krščanska načela, nakazal smer k mogočemu sporazumu vseh naših vrst in je gospod župnik Ivan Stare povdaril, da je sporazum mogoč samo na jasnih katoliških načelih, so jima navzoči živahno pritrjevali. Odločno in samozvestno so brodile ob sklepu zborovanja dr. Tischlerjeve besede, ki veljajo posebno v teh tednih nam vsem:

„Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi, a delo in trud naj nam Bog blagoslovi!“

(O naši kandidatni listi poročamo na drugi strani te številke. Op. ur.)

ROJAKI!

Vsi smo trpeli!

Je li vse trpljenje zastoj?

Z nami so kupčevali!

Tudi mi hočemo sodočevali o svoji lastni usodi!

Zato gradimo na krščanski obnovi

KULTURNEGA

SOCIALNEGA IN

GOSPODARSKEGA ŽIVLJENJA V NARODU

DEŽELI IN DRŽAVI!

Smo: Za resničen mir v deželi

Za dobro sožitje stanov

Za državno zaščito gospodarsko šibkih slojev!

Zato bomo strnjeno volili edino krščansko stranko naše lepe domovine:

V deželni zbor

Krščansko ljudsko stranko

V državni zbor **OVP**

Ivan Stare,
bivši deželni poslanec

Dr. Joško Tischler,
predsednik Narodnega sveta

Dr. Tischler Joško je govoril!

Predsednik Narodnega sveta in naš odlični borilec za ljudske pravice je povzel besedo:

„Letošnjega 28. junija smo osnovali Narodni svet kot resnični odraz narodove volje. Na poziv zaupniškega zbora je nato njegovo zastopstvo izdelalo manjšinski statut in ga predalo zastopnikom velesil na Dunaju in avstrijskemu zveznemu kanclerju. V avgustu mi je angleški predstavnik v Avstriji sporočil, da so bistveni deli našega osnut-

ka odobreni in bodo del statuta avstrijske državne pogodbe.

S tem smo vzeli svojo usodo v svoje roke in bomo o njej odločevali tudi naprej izključno sami. Po mnogih posvetovanjih se je 6. t. m. zbor ožjih zaupnikov posvetoval o predstojećih volitvah in po dolgem, stvarnem in treznem razgovoru sklenil, da si moramo koroški Slovenci ustvariti svoje politično zastopstvo tudi pri volitvah 9. oktobra. Sklep se glasi, da gremo 9. oktobra 1949 na volitve samostojno kot

„Krščanska ljudska stranka“ v deželnih zbor

Tri točke smo posebej postavili v naš program:

1. **Zahtevamo krščansko ureditev kulturnega, gospodarskega in političnega življenja v narodu, državi in deželi.**

2. **Terjamo v interesu pomirjenja v deželi popolno enakopravnost obeh narodov v deželi.**

3. **Smo za mir v deželi, za mir na osnovah medsebojnega spoštovanja in zaupanja!**

Zakaj gremo samostojno? Nobena avstrijska stranka si ni nadelala naloge, da zaščiti koroške Slovence. Zaradi tega bi vsakršna druga parola za dež. zbor drobila naše vrste in bi rešitev našega vprašanja le še otežkočila. S samostojnim nastopom ne kršimo narodne edinstva, ker zbiramo samo to, kar je bilo doslej izmalčeno in razdrto. Smo za

resnični sporazum in naše ljudstvo ga je po občinah in farah že uresničilo. Ta sporazum moramo uzakoniti! Sporazuma med svetovnimi nazori pa ni in ga nikdar ne more biti!

**V DRŽ. ZBOR VOLIMO:
ÖSTERREICHISCHE VOLKS-
PARTEI!**

Drugi govornik je gornja izvajanja nadaljeval: „V teh velikih trenutkih dokažemo našo politično zrelost s tem, da volimo v drž. zbor OVP. Sklepi velesil o naših državnih mejah so za nas politična realnost in našo lojalnost potrdimo s tem, da damo svoje glasove v državni zbor stranki, ki je nosilka avstrijske državne ideje. S tem volimo katoliško krilo te avstrijske stranke in se zavestno odmaknemo od skrajne desnice in leve.“

Volilni koledar:

Do 29. septembra javijo zaupniki po dve volilni priči za vsak volilni lokal svoje občine okr. glavarstvu. Formulacije zahtevajte v tajništvu Krščanske ljudske stranke, Celovec, 10. Oktoberstrasse 27, 2. nadstropje.

Glasovnice vam dostavimo tekom prihodnjega tedna.

9. oktobra volite vsi: v dež. zbor Krščansko ljudsko stranko, v drž. zbor OVP.

CENTRALA KRŠČANSKE LJUDSKE STRANKE: Celovec, 10. Oktoberstrasse 27, 2. nadstropje, telefon 2669.

Zborovanja Krščanske ljudske stranke v nedeljo 18. septembra

Šmihel nad Pliberkom ob 8. uri pri Šercerju.

Pri sv. Rozaliji ob 11. uri.

Sele po sv. maši.

Sveče ob 10 pri Adamu.

St. Jakob v Rožu ob pol treh v Narodnem domu.

St. Ilj ob 10 pri Lederhasu.

OD ZAHODA DO VZHODA Naši možje za deželni zbor:

DVA SVETOVA

Danes je svet resnično razdeljen v dva dela, ki se med seboj razlikujeta po načinu gospodarstva, po načinu propagande, po načinu dela in življenja. En del sveta je takozvani Zahod, ki obsega vso Severno in Južno Ameriko, vso Afriko in vso Avstralijo, večji del Evrope in večji del Azije. Drugi del sveta, to je Vzhod, pa ima Vzhodno Evropo, del Severne in del Vzhodne Azije.

Od celotnega števila prebivalstva na svetu, ki šteje okrog 2 milijardi in 500 milijonov ljudi, je pri zahodnih državah okrog 2 milijardi prebivalcev vsega sveta. Vzhodu ostane tako, ako prištejemo velik del Kitajske, okrog pol milijarde ali 500 milijonov ljudi.

Pri zahodnih državah imajo vodstvo Združene države Severne Amerike, ki štejejo okrog 150 milijonov prebivalcev; vodstvo vzhodnih držav pa ima Sovjetska zveza, ki šteje okrog 200 milijonov prebivalcev.

Med obema svetovoma je potegnjena takozvana „železna zavesa“ ali „železni zastor“, ki svetovno-nazorno deli oba dela. Temelj svetovnega nazora pri Zahodu je priznavanje krščanskih načel, četudi je v tem svetu sto in sto milijonov prebivalcev, ki so po veri muslimani, budisti, pogani itd. — Nadalje priznava Zahod načelo svobode posameznika in priznava načelo zasebne lastnine. — Vzhod pa jemlje kot svoj svetovno-nazorni temelj materializem, to se pravi zgolj snovnost, kakor je to učil pravi utemeljitelj komunizma in tudi današnjega socializma Marks; ne priznava Boga, posebej pa še nasprotuje katoličanstvu. Je proti osebni svobodi posameznika in proti zasebni lastnini. Človek je v tem delu sveta popolnoma podrejen državi in vsa lastnina je državna, država je vsemočena, vlada pa v nji komunistična partija.

KDO JE MOČNEJSI?

Zanimivo je, kako so razdeljene najvažnejše gospodarske dobrine med obema deloma, v katera je svet razdeljen. Vzhodne dežele imajo od vseh pridelkov na svetu (če vzamemo kot celoto 100 odstotkov = 100 %): pšenice 25 %, rži 50 %, ovsa 30 %, koruze 3 %, riža samo eno polovico odstotka, krompirja 25 %, sladkorja 10 %, kave, čaja, kakaoa in olja nimajo niti en odstotek, lana 75 %, konoplje 35 %, bombaža 10 %, kavčuka skoraj nič, govejega in ostalega mesa okrog 8 %. Vidimo torej, da v vseh živilih znatno prevladujejo zahodne dežele in sicer za večji odstotek, kakor pa je večje število prebivalstva teh dežel od prebivalstva na Vzhodu. Zato pa je tudi način življenja v Zahodnih deželah neprimerno boljši kakor pa v vzhodnih deželah.

Ako primerjamo še najvažnejše industrije, ki so zlasti važne za morebitno vojno, med Združenimi državami Severne Amerike in med Sovjetsko zvezo, dobimo:

Jekla in železa proizvaja Sovjetska zveza le 23 % tega, kar proizvajajo Združene države, premoga 31 %, petroleja 10 %, prometnih sredstev (železnic, cest, avtomobilov) ima Sovjetska zveza komaj 3 %, električnega toka proizvaja 18 %, cementa 18 % tega, kar proizvajajo Združene države Sev. Amerike. Vidimo, da je proizvodnja Sovjetske zveze

Matere, žene in dekleta! Tudi ve odločate 9. oktobra o naši bodoči usodi. Volite po svoji krščanski vesti!

v vsem znatno nižja od proizvodnje v Združenih državah. Ako pa bi k temu pristeli še proizvodnja in gospodarsko naravno bogastvo vsega ostalega Zahodnega sveta napram vsem deželah Vzhodnega sveta, bi videli, da so dežele Vzhodnega sveta še mnogo na slabšem.

ZIVLJENJE TU IN TAM

Način življenja kaže, da zasluži delavec v Združenih državah 8½ krat več kot pa delavec v Sovjetski zvezi. Ameriški delavec zasluži denar za eno volne obleko v treh dneh (ako dela po osem ur na dan), sovjetski delavec pa

mora delati za obleko, ki pa ima le 50 % volne, cela dva meseca. Da si more kupiti en kilogram mesa, mora delati sovjetski delavec 5 dni, delavec v Združenih državah pa le 1 uro in 12 minut; za 1 kg kruha pa mora delati delavec v Združenih državah 10 minut. Delavec mora v vzhodnih deželah delati tam, kjer mu delo dodelijo, mora delati to, kar mu dodelijo in zasluži toliko, kakor mu odredijo. Delavec v zahodnih deželah je svoboden, si more delo sam izbrati in se more tudi potegovati za višjo plačo.

Pri tem pa nočemo prezreti, da se je položaj delavcev v Rusiji v primeri s položajem pod carji bistveno izboljšal. V toliko lahko te ali slične primerjave številke vzbujajo v nas napačne predstave.

Kmečko prebivalstvo živi na Zahodu kot samostojni svobodni kmetje, ki se vedno bolj združujejo v svobodne, na pravi demokratiški podlagi osnovane zadruge, ki bodo kos vsem gospodarskim krizam. Na vzhodu pa je bil kmet prisiljen, da se je odrekel sam svoji zemljiški lastnini ali pa so ga v to naravnost prisilili. Kmetje tu niso več svobodni, prisilno so zbrani v kolhozu, ki se lažno in nepravilno zaradi varanja javnosti imenuje večkrat tudi zadruga. Te prisilne, pod državnim nadzorom delujoče zadruge jemljejo kmetu vse pridelke in je kmet tam danes še na slabšem, kakor pa je bil pod graščaki, ki so mu jemali le desetino pridelkov.

KJE SMO MI?

Mi živimo ravno ob meji, ravno tam, kjer se stikata ob ta dva si nasprotujoča in po svoji mislenosti in po načinu gospodarstva in po načinu življenja tako različna svetova. Zato je toliko bolj važno, da ravno mi ta dva svetova dobro poznamo in se nato odločimo, v kateri svet mi spadamo. Pri tem pa ne poslušajmo nobene nove propagande, držimo se le starih izročil, ker so nas sa-

Zaupnik! Ali si že sklical za svoj okoliš vaše zaupnike in jim poveril njihove naloge?

mo ta obvarovala še do današnjega dne. Mi smo narod razmeroma malih kmetov, delavcev in obrtnikov ter trgovcev. Industrije je le malo med nami, tudi prevelikega bogastva med nami ni. Biti moramo pa pozorni, da še tega, kar imamo, ne izgubimo in da tega sami ne napravimo. Zato se zvesto držimo starih krščanskih načel, ki naj veljajo povsod: v zasebnem življenju, v odnosih med sosedi, v vsem javnem in gospodarskem življenju in v odnosih med narodi in državami.

Dam ob Dravi

Vzela je Mlinarja ob Bistrici v Rožu mlada Podlipnikova Milka. Ne po lastni volji, ampak staršem na ljubo.

Mlinarjeva in Milkina mama sta vsako leto skupaj romali na Višarje. Podlipnica je peš prišla iz Glinj, gredoč obiskala Mlinarico, ki je bila nekdanja njena sošolka, ter sta šli skupaj dalje na romarsko goro. Kako sta se vedno veselili takih božjih poti! Peš je sicer daleč, saj je še od mlina na Bistrici celih 9 ur do tja, a česa ne zmorejo pogumne matere? Med pogovori in molitvijo sta se bližali kraju milosti. Naravnost v cerkev sta zavili in tam preklečali in premolili celo noč.

Mlinarica je bila bogata žena, vsega je imela dovolj, pa le enega otroka. Mali Mihec je zrasel v krepkega fantička in do mlina je kazal veliko veselja. Oče mu je umrl kmalu po prvi svetovni vojni. Na fronti je dobil majhen, neznamen izstrelek v pljuča, ki ni miroval, dokler ni uničil močnega mlinarja.

Podlipnica pa je imela pet hčer, brhkih in pridnih. Svetlih las in modrih oči so bile deklice kot angelčki. „Samo perutnic še nimajo“, se je večkrat pošalil Podlipnik. Zrasle so v lepa dekleta,

1. dr. JOŠKO TISCHLER, profesor in predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev;
2. JANEŽIČ JANKO, posestnik v Lešah pri Sv. Jakobu v Rožu;
3. KOREN ŠTEFAN, delavec in posestnik v Večni vesi pri Globasnici;
4. ZUPANC TOMO, posestnik v Žrelcu pri Celovcu;
5. KOVAČIČ FRANCE, mizar Podjerber gom, Škofiče;
6. ŠVEGEL MIHA, pd. Ižep v Lobniku, Železna Kapla;
7. ŠTIRM ANDREJ, pd. Toman v Št. Tomažu pri Celovcu;
8. MIKL KARL, pd. Mager v Maloščah;

Tem možem hočemo 9. oktobra po veriti nalogo, da bodo zastopali v koroškem dež. zboru naše katoliške in narodne interese!

9. oktobra vsi na volišče!

Darujte za volilni sklad Krščanske ljudske stranke!

Na Sv. Višarjah

Romanje je že od nekdaj pri Slovencih zelo priljubljeno. Stare ženice še pripovedujejo, ko so preko koroške dežele romali peš štajerski Slovenci in so se jim za osem dni pridružili tudi Korošci. V torbo so si nabasali živeža in pot jih je vodila od cerkvice do cerkvice preko vse dežele. Niso bili samo združeni v molitvi in pesmi, marveč so spoznavali tudi domovino. V starih časih, pravijo, pa jih je vodil na taki romarski poti k Mariji Pomagaj na sv. Višarjah poseben vojvoda, ki pa živi danes le še v spominu starih.

Sv. Višarje so videle v zgodovini gotovo največ Slovencev od vseh romarskih poti, ko so še nosili polena na goro in šli po kolenih po zadnjem hribu navzgor. Božja pot, ki je bila tako zelo povezana z verskim življenjem vsakega posameznika, je bila dobro desetletje zaprta in tako se ne bomo čudili, če so letos koroški Slovenci skorajda navalili na Sv. Višarje. Tudi za nje se je odprla meja do te božje poti. S 1. junijem tega leta so odpravili poseben vizum med Italijo in Avstrijo in tako se je prvemu povabilu dušnopastirskega urada odzvalo na tisoče pobožnih romarjev. Posamezne fare so bile z avtobusi že tekom poletja na višarski gori. 27. in 28. avgusta ter 3. in 4. septembra pa sta vozila posebna vlaka iz Pliherka oziroma iz Celovca do Žabnic. Pri

krasnem vremenu je bilo razpoloženje obakrat izvrstno, čeprav je manjkalo sedežev, ni bilo med romarji posebnega godrnjanja.

V vagonih je odmevala pesem posameznih far in na Žabnicah je procesija zavila v žabniško cerkev in od tam šle na goro. V Žabnicah smo srečali tudi dekleta iz Trsta, ki so prepevala krasne slovenske pesmi, ob drugem romanju pa smo se srečali z romarji iz Gorice in se tudi s temi poskusili v pesmi.

Pevski zbor organistov se je pod vodstvom g. župnika Holmarja kar izredno postavil, prepeval je na gori slovensko in latinsko mašo. Četudi latinska sv. maša pomeni za nas podeželane posebno redkost, pa je bila slovenska sv. maša nekaj posebnega, kar večina o nas še ni slišala nikoli. Obakrat smo napravili v mraku okoli cerkve procesijo z lučkami, višarski ter žabniški zvonovi pa so zvonili, da smo res bili na Sv. Višarjah.

Da smo seve v Italiji mislili tudi na dobro kapljico, se razume. Organizaciji romanja je bila brezhibna, za kar ji treba pohvaliti tudi celovski tujskoprometni urad, poslovanje tako avstrijskih kakor italijanskih oblasti je bilo korektno. Mi romarji pa smo hvaležni vsem, ki so nam to romanje pripravili in omogočili.

ki so imela tudi to dobro lastnost, da so bila še poštena. Podlipnica je računala in premišljevala, kako bi eno svojih hčer spravila k Mlinarju. O, pogovarjali sta se mami o otrocih, saj je to njihovo najdražje! Vsa skrb in trpljenje velja njim, velja obema domačijama.

Potolaženi sta se vračali z Višarj, le Podlipnico je nekaj tiščalo. Nak, svojih hčer pa ne bo ponujala nikamor. Vsaka zasluži res dobrega moža. Iz zadrege jo je rešila sama Mlinarica, rekoč:

„Miheju bo pa neveste treba. Ali bi vaših katera prišla k nam, nič hudega bi ji ne bilo. Mihej je pravi fant, nič še ni zbiral med dekleti in mene se ji tudi ne bo treba bati.“

„Da, pri nas jih je pet, vse, razen Milke so godne za možitev. Milka pa je šele devetnajst in rada bi jo obdržala doma. Pa naj kaj v ves pride tvoj fant, bo kar lahko izbral najlepšo, pridno so itak vse.“

„Dobro, napeljala bom vse tako, da bo prav. V nedeljo pričakujte Miheja!“

Upanje je zrastle v Podlipnici, da morda najstarejša, Neži, pride za gospodinjo na mlin ob Dravi.

Prišla je nedelja, prišel je Mihej k Podlipniku. V veliki izbi so ga sprejeli tako lepo, da se je takoj počutil domačega. Podlipnik so za mizo kadili čedro in zraven brali. Nedeljsko popoldne jim

je dalo vsaj malo miru in počitka. Velika miza se je košatila pod bogkovim kotom. Bel prt z velikimi rdečimi nageljni jo jo pokrival in Mihej je kar naprej mislil na deklo, ki je s pridnimi prsti uvezlo v domače platno rdeče rože.

Kot da bi jih fant presenetil, sta se kazala atej in mama, v resnici pa so imeli že narezano suho meso, pogačo in nalit poln vrč mošta. „Neži!“ so poklicali mama, „prinesi Miheju malo prigrizka!“

V belem predpasniku je urnih korakov, malo v zadregi, prihitela Neži. Mama ji je namignila, da bo v kratkem najbrže po njej vprašal. Neži je dolgo želela, da bi dobila resnega ženina. Tako rada bi sama gospodinjala, oskrbovala živino, gojila rože in zelenjavo ter zibala otročičke. Že kot mala deklica je vedno hotela biti mamica. Zdaj je že čas, da bi stopila v zakon, saj so skoro vsa dekleta iste starosti že poročena.

Rezika je morala na mamino željo prinesiti v sobo mošt. Nani je gostu pokazala hleve, a ženin za nobeno ni kazal dosti zanimanja. Veliko dalj časa je porabil za ogledovanje hleva in skednja kot pa zanje. Tudi mati je to opazila in zato predstavila še četrto hčer, ki je na vrtu brala. Pa tudi ob Mojeiki ni dalj časa postal.

(Dalje prihodnjič)